

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Ludovici Schönleben, Carnioli Labacensis, SS.
Theologiae Doctoris, Protonotarij Apostolici,
Archi-Diaconi Carnioliae Inferioris. Horae Subsecivae
Dominicales. Sive Discursus Sacri De Tempore ...**

Cum quadruplici Indice I. Discursuum. II. Locorum Sacrae Scripturae. III.
Rerum & Verborum. IV. Historiarum & Mythologiarum

Pars Aestiva Et Autumnalis A Pentecoste Usque Ad Adventum. - Annexis
aliquot Panegyricis Academicis.

Schönleben, Johann Ludwig

Salisburgi, 1676

Discursus XV. Dominica XIII. post Pentecosten. Memnonis Statua. Thema.
Unus autem ex illis ut vidit quia mundatus est, regressus est cum magna
voce magnificans Deum. Luc. 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47093](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47093)

DISCURSUS XV.

Dominica XIII. post Pentecosten.

Memnonis Statua.

T H E M A.

Unus autem ex illis ut vidit quia mundatus est, regressus est cum magna voce magnificans Deum. *Luc. 17.*

S Y N O P S I S.

I. Representat statua Memnonis quae solem orientem saluabat suavi concentu, eos qui gratias Deo agunt pro beneficijs, & rursus gemunt nova postulantes. II. Hanc viam ad salutem mentis & corporis ostendit David monens offerri Deo sacrificium laudis. III. Idque faciendum ut monet Paulus semper & in omnibus tam prosperis quam aduersis: imò & pro gehenna, quae metu nos coërcet à peccatis. IV. Sic optabat David gratias agere Tota die, quasi diceret per totius diei beneficijs, imò	& totius vite: cum hoc sit gratius Deo quam quodcumque sacrificium. V. Licet enim Deo nihil accedat ex nostra gratiarum actione, hanc tamen vult pro nostro bono, ut non simus ingrati, & ut copiosiora mereamur dona. VI. Hec Dei voluntas elucet ex multiplicatione panum in deserto, quae facta est postquam Christus gratias egit, & remanserunt duodecim copiani pro memoria qua fideles ad gratiarum actionem stimulantur, & non essent ingrati, quia nihil peius ingratis. VII. Idem ostenditur in hodiernis

nis leprosis curatis, quorum nu-
mus tantum gratias egit, &
per hoc peregit sacrificium,
non obligatus ad aliud, rece-
pitque præter sanitatem cor-
poris, etiam anime.

VIII. Et hoc est quod sanctos
semper fecit sollicitos, ut gra-
tias agerent pro beneficijs, nec
essent ingrati: sicut Jacob qui
vidit Angelos ascendentes &
descendentes per scalam; ideo-
que timuit & properavit ere-
cto altari gratias agere, simi-
liter Joseph abhorruit a pec-
cato, ne Deo & suo Domino
ingratus esset.

IX. Facile nobis hoc persuade-

bimus si effectus ingratitude
exponderimus, quia perdunt
salutem, qui non offerunt sa-
crificium laudis; uti expertus
est Ezechias, ideo agrotans
quia non egerat gratias pro
victoria.

X. Nec prætere in hoc pos-
sumus ullam molestiam, quia
laus Dei cantus est, & solo
corde potest perfici, quod po-
tissimum laudabile in ærum-
nis; unde multi ss. in tor-
mentis Deo gratias egerunt
quorum exemplo & nos in
omnibus agamus Deo grati-
as.

Unus autem ut vidit quia mundatus est,
regressus est cum magna voce ma-
gnificans Deum. *Luc. 17.*

I.

Effusissima sunt Dei in nos beneficia,
quæ licet nunquam possimus repen-
dere, assiduam tamen merentur lau-
dem, & jugem gratiarum actionem.
Tanta tamen humanum genus oc-
cupat ingratitude, ut illicò nos ac-
ceptorum oblivio capiat: Ut inter decem vix unus
reperiatur gratus Deo. Manifestum hoc reddit ho-
dierna Evangelica narratio. Decem à lepra munda-
ti sunt, & novem obliti acceptæ à Christo gratiæ
abierunt: *Unus autem ut vidit quia mundatus est, re-*

*Plin. lib.
86. c. 72*

Aa 2

gres-

*Lucia. in
Philo-
pseudo.
Pier. Va-
ler. lib.
52. fin.*

gressus est cum magna voce magnificans Deum. Occurrit hic memoriæ celebris illa apud Ægyptios in templo Serapidis marmorea MEMNONIS STATUA, in quàm ferunt Memnonem Ducem ab Achille occisum fuisse transmutatum. Hæc tanto artificio elaborata fuit, ut quàm primum Sol oriens radijs suis eius os & labra attingeret, illicò in suave melos veluti cithara solveretur, vocaliq; significatione solem adesse testaretur. Nihil dubito in eodem templo Serapidis plures fuisse Deorum & Heroum statuas, de nulla tamen memoratur, hæc mirabilis salutatio orientis solis, & quod æquè mirum est, lugubris planctus occumbentis. Nimirum sideris benefici præsentem gratiam velut laudis cantico celebrabat hæc statua, absentem verò dolens ingemiscebat. Quod nobis incitamento esse possit, ut acceptorum à Deo Donorum memores offeramus illi cum Propheta, *Sacrificium laudis*, & gratiarum actiones, utq; porrò alijs efficiamur digni, gemamus, ploremus, iteremus preces & gratiarum petitione novum ortum beneficiorum expectemus, potissimum verò pro acceptis grati, hodiernum imitemur Samaritanum, de quo Titus Bostrensis: *Samaritanus solus ad Salvatorem reversus gratiam agnovit, & gratiarum retulit actiones sanitatem stabiliens, ne fortè inquiens propter ingratitude[m] recidivam patiar.* Gratiæ itaq; pro beneficijs agendæ sunt Deo, ne summum ingratitude[m] vitium incurramus, sed animam ad nova recipienda dona præparemus, quod erit Thema præsentis discursus.

*Tit. Bostren in
cap. 1.
Luc.*

Psal. 49.

II. Ad obtinendam animæ corporisq; salutem ostensus David viam canebat *Immola Deo sacrificium laudis*, & in fine eiusdem Psalmi. *Sacrificium laudis*

dis honorificabit me: Et illic iter quo ostendam illi salutare Dei. Divino honori & cultui jam inde ab orbis exordio oblata esse sacrificia nemo ignorat. Abel & Cain protoparentum nostrorum filij sacrificia obtulisse leguntur, quæ processu temporis eorum posteris, etiam ex legis præcepto continuarunt. Mactabantur victimæ, Tauri, hirci, arietes, quæ omnia per novam legem sublata sunt, quia signa tantum erant veri sacrificij, quo Deus à nobis coli voluit, unde dicit Propheta sub persona Synagogæ, ut ait Bruno Astensis: *Sacrificium laudis honorabit me, Et illic iter quo ostendam illi salutare Dei.* Quale hoc sacrificium? *Non accipiam de domo tua vitulos, neque de gregibus tuis hircos,* ut ibidem ait Psaltes. Sed Hoc est illud sacrificium de quo dicitur: *Per ipsum ergo offeramus hostiam laudis semper Deo, id est vitulos labiorum confitentium nomini eius.* Vulgata versio pro voce *vitulos*, reponit *fructum*, ut sensus sit, nostrum sacrificium debere esse fructum labiorum, gratiarum actionem, quæ gratior Deo est quàm oblatio vitulorum. Unde in hunc locum Hugo Cardinalis: *Offeramus hostiam laudis semper Deo, quasi dicat: illi offerabant vitulos, nos offeramus gratiarum actionem.*

III. Notanda est illa particula in verbis S. Pauli, *semper offeramus hostiam laudis semper*, quàm alio in loco ita expressit *In omnibus gratias agentes.* Sunt enim qui gratias agunt Deo quando consequuntur beneficium & de eius continuatione non agunt gratias: sunt item qui gratias agunt pro lætis ac prosperis: adversitates verò non recensent inter beneficia cum sæpè sint majora beneficia quàm prosperitas. Ad hoc nos commonefacit S. Chryostomus: *Æquè est laudandus Deus, Et cum punit, Et*

A a 3

cum

Bruno Astensis in
Psal. 49.
ad Hebræos.
13.

Hugo
Card. in
Ep. ad
Hebræos.

1. Thess. 5.

S. Chry-
stomus in
Psal. 148.

cum à supplicio eximit : utraq̃ue enim sunt curationis, utraq̃ue bonitatis. Et sæpè plus adversa quàm prospera nos impellunt ad servitium Dei, ad consequendam salutem. Sunt item qui gratias agunt Deo pro solis specialibus beneficijs suæ personæ concessis, non autem pro communibus, quæ etiam reliquos concernunt; sed Apostolus ait: *In omnibus gratias agite.* Creavit Deus cœlum, terram, & in his plurimas creaturas non uni tantum sed omnibus fervientes; confert quotidie toti mundo ingentia beneficia, augendo, producendo nova, & conservando; confert integris Provincijs, communitatibus, urbibus, dum defendit ab hostibus, donat fertilitate, custodit à tempestatibus, eruit à periculis: *In omnibus gratias agite.* Adeò quidem ut S. Chryso-
 stomus etiam pro pœnis quas Deus immittit in sceleratos, & pro ipsa quoque gehenna gratias agendas esse doceat. Nam gehenna est condita non solum in pœnam damnatorum, sed etiam in terrorem peccatorum, ut eius consideratione ab offensâ Dei deterriti, & resipiscant à sceleribus, & excitentur ad observantiam legum & præceptorum. Unde ait: Chryso-
 stomus: *Oportet ergo equè eum laudare, & quod posuerit Adam in Paradiso, & quod eum expulerit: & gratias agere non solum pro regno, sed etiam pro gehenna. Eam enim fecit, & minatus est, ut à vitio liberaret.* Quid prodest nobis expulsus à Paradiso Adamus? multum sanè, quia agnoscimus in hoc Dei justitiam, simul & misericordiam, qui dum punivit peccantem non annihilavit merentem, sed per labores & ærumnas traducturum vitam & propagaturum posteros, voluit nihilominus ad beatitudinem æternam perducere, cuius exemplo & posterì disce-

S. Chry-
 sost. cit.

rent, non tantum timere Deum Judicem severum, sed etiam benignum parentem venerari.

IV. Optabat David posse tota die gratias agere Deo cum canebat: *Tota die repleatur os meum laude*. Mi David ubi hoc Deus à te exigit ut aliud non agas quàm ipsum laudes? Regem te constituit super Israël, magna tibi cura incumbit, sollicitum te esse oportet pro populis: *Tota die* inquit, David *repleatur os meum laude*: imò tota vita, quæ ex diebus constat: quia invenimus beneficia innumera Dei, quæ tota die & tota vita nobis confert: agam ergo gratias pro tota die & tota vita, licet non orem tota die, conabor gratus esse pro acceptis tota die & tota vita. Huc videtur respexisse S. Augustinus: *Quid est tota die, id est sine intermissione? laudare in prosperis quia consolaris; in adversis, quia corrigis: antequam essem quia fecisti me; cum essem quia salutem dedisti; cum peccassem quia ignoravisti; cum conversus essem, quia adjuvisti: cum perseverassem, quia coronasti*. Qui sic Deum laudat licet non laudet tota die, laudat tamen sine intermissione, nullum intermittendo beneficium, pro quo non satagat gratus esse. Et hac laude Psaltes Regius optabat impleri os suum, quàm alibi sacrificium laudis nominabat, quia scilicet hoc Deus à nobis petit loco sacrificij. *Sacrificium laudis honorificabit me*. Multò magis honorificat Deum Gratiarum actio, quàm quæcunque victimæ oblatio. *Quantum* (inquit Philo) *aurum præstat lapidibus, tantum acceptior est suffitus gratiarum actionis, quàm mactata victima*.

Psal. 70.

*S. Aug. in
Psal. 70.*

*Philo lib.
de offe-
rent. viii.*

V. Subit hic quærere: cur Deus gratiarum actione delectetur; quid enim illi conferre potest mea laus, mea oratio, mea gratiarum actio? nul-
lius

lius ipse eget, ex se beatus est, & quidquid ego sum ab ipso sum, & sine ipso nihil sum: quid ergo meam laudem & gratiarum actionem anhelat? Vis scire? nostro id bono agit: vult nos virtutem gratitudinis docere, vult nova ob id conferre beneficia: anhelat ergo ad beneficentiæ sibi propriæ continuationem, & ideò vult laudes & gratiarum actiones, ut earum intuitu rursus benefaciat; & dona donis cumulet. Enavigaverat justus Noë diluvij immanes fluctus, & egressus ex Arca (ut narrat sacri historicus) illico extruxit aram, & obtulit holocausta, agens gratias pro incolumitate & conservatione octo personarum: *Odoratúsque est Dominus odorem suavitatis.* Adeò placuit Deo hæc gratiarum actio, ut beneficia collata Noë novis beneficijs cumulare pollicitus sit. Nam ait: *Nequaquam ultra maledicam terræ propter homines.* Ante cataclysmum laudatur Noë & salvatur à perditione cum solis octo animabus, quia erat *vir justus*: at verò post cataclysmum, quando gratias agit Deo pro beneficio conservationis, non ipse tantum sed universum futurum genus hominum à maledictione liberum futurum pronuntiatur: quod est longè maius beneficium priore. Hoc sensu differebat Chrysostomus: *Quia fidem habuit, & cum gratiarum actione suam in arca habitationem tulit, iterum divina dona copiose illi concessa sunt.* Quasi diceret pro adversitate gratias agendo nova dona obtinuit. Pergit verò S. Pater: *Cum egressus ex arca, & in pristinum statum restitutus esset: statim benedictionem consecutus est: & iterum solitam prætulit gratitudinem, factaq; gratiarum actione, etiam tunc maioribus beneficijs divina gratia ipsum cumulavit.* Ecce quid operetur *gratiarum actio*: maiora bene-

Gen. 8.

S. Chry-
sost. in
Gen. hom.
26.

beneficia : atq; ut hoc exemplo nos ad gratiarum actionem exstimulet addit aureum os: *Mos enim divinae misericordiae est, ut si nos tenua quaedam, & vilia obtulerimus, multa liberalitate nos remuneret.* Et demum concludit post pauca: *Hanc ipsam in sermonibus gratiarum actionem exigit; non quod ea ipse opus habeat, sed ut nos doceat gratos esse, & agnoscere tantorum bonorum suppeditationem.* Ut nos doceat inquit gratos esse, non sui causa sed nostri, quia nihil inde ad Deum utilitatis vel commodi derivatur, sed nobis accrescunt dona, & gratiae, si gratias illi agamus.

VI. Multiplicaverat Christus panes in deserto turbæ esurienti magno miraculo & beneficio: Saturatis omnibus, ex reliquijs impleti sunt duodecim cophini fragmentorum, quæ iussit Christus colligi. *Colligite fragmenta ne pereant.* Quid opus erat ita multiplicare panes, ut remanerent duodecim cophini pleni de reliquijs panum? Annon idem multiplicavit Christus panes ut saturaretur turba? Cum ergo satiata est turba, & agnovit ingens miraculum, ad quid erat futurum reliquum quo tunc nullus indigeret? Duo hic relucent mysteria, primum est effectus gratiarum actionis, quia antequam Christus panes multiplicaret *gratias egit:* ut ergo constaret discipulis & turbæ quantum operetur gratiarum actio: supersunt duodecim cophini, ut appareat Deum dare pro gratiarum actione non tantum necessaria, sed etiam superflua. Hæc fuit mens Franconis Abbatis: *Tanta autem post gratiarum actionem secuta est ubertas benedictionis, ut de paucis panibus tot millibus satiatis, fragmenta quæ superfluerunt duodecim cophinos exuberarent.* Alterum mysterium in hoc latet, ut remaneret penes discipulos

Marci. 6.

Franco.
Abb. To.
10. Bibl.
PP.

*S. Bern.
serm. 51.
in Cant.*

*Senec. de
Benef. lib.
7. c. 32.*

*S. Bern.
serm. 2.
de 7. pan.*

*Sen. de
Benef. lib.
1. c. 10.*

& turbam memoria beneficij, & ad gratiarum actionem motivum. Unde dixit Christus: *Colligite fragmenta ne pereant.* Advertit hoc Bernardus, unde monet: *Nulla Dei dona debita gratiarum actione frustrantur. Non grandia, non mediocria, non pusilla. Jubemur colligere fragmenta ne pereant, id est nec minima Dei beneficia oblivisci. Nunquid non perit, quod donatur ingrato? Sed cui obsecro perit? illine qui dat, an qui accipit? Danti videtur perire sive det grato sive ingrato: accipienti vero est utile bonum, sive sit gratus sive ingratus. Omnino apud ingratum perit, quia est semen quod projicitur in saxum & arenam, nec ullum fructum affert gratiarum actionis, memoriae, compensationis. Propterea Seneca cum dixisset de ingrato: *Quod in hoc perdidit, ab alijs recipiam.* Et quasi vellet exprimere divinam beneficentiam, quae etiam ingratum confertur, addit: *Huic ipsi ingrato beneficium dabo iterum: Et tanquam bonus agricola cura cultuque sterilitatem soli vincam. Non est magni animi dare Et perdere: hoc est magni animi perdere Et dare.* Ita sane qui dat beneficium sperans gratitudinem, si haec non sequatur, dat & perdit: qui vero scit se perdidisse dando, & perditurum dando, ac nihilominus dat, hic est magni animi, quia perdit & iterum dat. Hoc nobiscum facit Deus. Ne igitur simus ingrati, ne vitio turpissimo ingratitude nos scedemus. Etenim Bernardo teste: *Nihil ita displicet Deo in filijs gratiae, quemadmodum ingratitude.* Et memoratus Seneca ingratos omnibus alijs sceleratis postponit: *Erunt homicidia, Tyranni, fures, adulteri, raptores, sacrilegi, proditores: infra ista omnia ingratus est. Et. Hoc tu cave tanquam maximum crimen**

men ne admittas. Quin & Publius Mimūs, & ante hunc Menander canebat :

*Publ.
Mim.
Menand.*

Nil homine terra pejus ingrato gerit.

Itaque quod Deus à nobis exigit gratiarum actionem beneficijs, nobis benè vult, tum quia per gratiarum actionem vult nos mereri nova beneficia, tum quia vult gravissimum ingratitude crimen à nobis amoliri. *Colligite fragmenta ne pereant.*

VII. Ultramque hanc Doctrinam simul nobis exhibet hodiernum Evangelium. Decem leprosi curantur, unus gratus revertitur & gratias agit *magna voce magnificans Deum*, novem ingrati recepta sanitate abscedunt immemores gratitudinis. Sed hi solam corporis receperunt sanitatem, ille novis beneficijs est cumulatus à Christo; nam etiam animæ sanitatem recepit: *Fides tua te salvum fecit*: & laus à Christo illi data omnibus gentibus prædicatur, manetque ejus memoria in benedictione. Hic verè obtulit Deo *Sacrificium laudis*, nec opus habuit offerre munus quod lex præcipiebat in templo, quia præ omnibus munere & victima, & sacrificio placuit Christo gratitudo, & gratiarum actio, id observante Tertuliano: *Unum illum solum ex decem memorem divinæ gratiæ Samaritem miratus Dominus, non mandat offerre munus ex lege, quia satis jam obtulerat, gloriam reddens Deo.* Sicut ergo ingratitude maximum est vitium, ut paulò ante dicebam, sic viceversa gratiarum actio. Maxima virtus, magis accepta Deo, quàm sacrificium, quod aliàs erat summus actus religionis. Quare meritò interrogat Christus: *Nonne decem mundati sunt, & novem ubi sunt?* per quod innuit tantam esse multitudinem ingratorum, ut respectu gratorum no-

*Tertull. in
Levir. c.
14.*

venem comparantur ad unum; tam paucos esse beneficiorum acceptorum memores, ut inter multos vix unus sit, qui gratias Deo referat: usque adeo inter homines ingratitude invaluit.

Gen. 28.

VIII. Atq; hoc est quod summè semper timuerunt sancti ne ob accepta dona invenirentur ingrati. Spectaverat Patriarcha Jacob Angelos descendentes & ascendentes per scalam, cœlum mediante scala coniunctum terræ. Discusso somno expavit erumpens in illa verba: *Quàm terribilis est locus iste? non est hic aliud nisi domus Dei & porta cœli.* Putarem mi bone Jacob quod convenientius diceret: *Quàm amabilis est locus iste.* Quid enim non amabile quod cœli formam refert? quid non amabile, ubi Angeli ultro citroq; meant? & tu oppositum dicis: *Quàm terribilis est locus iste.* Num fortè Angeli tibi apparuerunt armati flammeo atq; versatili gladio, qualis Cherub ille positus ad custodiam Paradisi? Minimè. Quid ergo locum appellas terribilem? Nempe ubi ingens à Deo beneficium acceperat, ibi magnum gratitudinis debitum se contraxisse intellexit; & quantum amavit Dominum exhibitorum gratiæ, tantum metuit vindicem ingratiitudinis si non correspondeat debita gratiarum actione. Ideo properat ad sacrificium laudis, ad erigendum altare, ad constituendum memoriale accepti beneficii: *Surgens ergo mane tulit lapidem, quem posuerat capiti suo, & erexit in Titulum, fundens oleum desuper.* In quæ opportunè Chrysostomus: *Stupescens justus propter magnam misericordiam Dei timuit, & dixit: Non est hic nisi domus Dei. &c. Justum fuerit ut debitam hic gratiarum actionem Domino reddam & offeram.* Cur timeret misericordiam, nisi propter

*S. Chry-
sost. hom.
54. in
Gen.*

pter periculum incurrendæ magnæ ingratitude? Josephum adolescentem ad turpe facinus allicebat Putipharis uxor, sed prudentissimus adolescens memor acceptorum à Deo pariter & Domino suo beneficiorum, ne ingratus existeret, summè à facinore abhorrens inquit: *Ecce Dominus meus omnibus mihi traditis, ignorat quid habeat in domo sua, nec quidquam est quod non in mea sit potestate. Quomodo ergo possum hoc malum facere, & peccare in Deum meum?* quasi diceret; accepi multa beneficia à Putiphare meo Domino, accepi multa à Deo meo, quomodo possum in alterutrum vel in utrumq; sine maxima ingratitude noxa delinquere? *Quomodo?* ut sim duobus simul ingratus? *Quomodo?* ut perdam omnia beneficia, & incapax efficiar deinceps donorum Dei? *Quomodo possum?* Poterat illa obgannire: si velis, potes, At Joseph *quomodo possum?* Beneficia Domini mei sunt vincula, quæ me ipsi arctissimè colligant: gratiæ acceptæ à Deo sunt catenæ adamantinæ quibus adhæreo & affixus sum Deo, qui tale nefas exécratur. *Pulchra ratio* (ait S. Ambrosius ad hunc textum) *quod beneficijs Domini non deberet esse ingratus.* O quoties nos tentat Mundus, tentat Caro, tentat Dæmon, ut ad illicita pedem proferamus, ut transgrediamur legem divinam. Tunc, tunc Josephi simus, recordemur divinarum gratiarum, quas à principio nostri esse ad id usq; tempus recepimus: & dicamus: *Quomodo possum hoc malum facere, & peccare in Deum meum?* qui me creavit ex nihilo, qui me redemit suo sanguine, qui me conservat, qui me alimentat, qui mihi paratus est dare æternam mercedem, *Quomodo possum?* Illi illi obstrictus, obligatus, concatenatus sum, qui omne

malum detestatur. *Quomodo possum ab illo avelli, nisi per summam ingratitude.*

IX. Et verò id facile præstabimus, si attentè expenderimus tum obligationem nostram quam contraximus ex beneficijs, tum effectus ingratitude. *Ingratitudo* (ait S. Laurentius Justinianus) *disperdit aggregatas cum sudore maximo spirituales divitias, obstruit contra se ostium divinæ bonitatis, & misericordiarum. Dei exsiccat fontem, & Charismatum celestium communicatione se privat.* Symbolyzant cum his quæ promit Augustinus: *Ingratitudo est radix totius mali spiritualis, & ventus quidam desiccans & urens omne bonum, obstruens fontem misericordie.* Manum porrigit S. Bernardus, qui eadem repetit, & alias: *Ingratitudo est hostis gratiæ, & inimica salutis.* Ipsam salutem perdunt, qui negligunt de acceptis gratias agere, qui intermittunt canere cum Psalte *Sacrificium laudis honorificabit me, & illic iter quo ostendam illi salutare Dei.* Expertus id Ezechias, qui cum ingentem de Assyriis reportasset victoriam Deo gratias non egit: unde *Ægrotavit usq; ad mortem.* Morbi causam inquirens S. Hieronymus ait: *Tradunt Hebræi ideò egrotasse Ezechiam, quoniam post auditam victoriam Judeorum, & Assyrij Regis interitum non cecinerit laudes Domino, quas cecinit Moyses Pharaone submerso.* Qui ergo desiderat salutem sive corporis sive animæ Deo gratias agat pro acceptis beneficijs, & caveat ingratitude.

X. Non est quod hic conqueramur de molestia, de difficultate operis: nihil facilius, quam dicere DEO GRATIAS. Cantando hoc perficitur: non sentit laborem qui cantat. In gratiarum actione.

S. Laur.
Justin. lib.
de humil.
cap. 15.

S. Aug. in
Soliloq.

S. Bern.
serm. 52.
& Cant.
& serm. 1.
de 7. mi-
seric.

2. Paral.
32. & I-
sai. c. 38.

S. Hieron.
in Isai.
c. 38.

one solus animus & pia voluntas sufficit : non petit Deus ut te abneges , ut jejunes , ut des eleemosynam , ut castiges corpus , ut contemptui haberi velis , sed hoc solo contentus est , ut pro accepto beneficio ex corde & bono affectu dicas DEO GRATIAS. Hoc cantu & Psalmodia , hoc sacrificio laudis delectabatur Beatissima Virgo Deipara , quæ ne unquam Deum laudare cessaret , illud semper in ore habuisse fertur (teste S. Bonaventura) & identidem repetijse DEO GRATIAS. Divus Cyprianus accepta mortis sententia , solum dixit : DEO GRATIAS , & caput securi subdidit. S. Thelica fortissimus Martyr dum unguis laceratur , hoc ipsum ingeminat : DEO GRTIAS. S. Euplius Martyr suspensus ad collum Evangelio cum capite plecti deberet , sæpius iteravit : DEO GRATIAS. S. Bonifacius Martyr mirabiliter conversus inter sævissima tormenta sæpius repetijt DEO GRATIAS. Beatus Servulus à prima ætate ad finem vitæ plurimis annis paralyti in lecto detentus , hoc hymno assidue dolores sibi temperabat : DEO GRATIAS. Idem egit S. Clara per viginti octo annos morbo intabescens. S. Theophilus ferro jugulum præbens : *GRATIAS ago tibi Christe.* Et S. Laurentius in craticula : *GRATIAS ago tibi Domine JESU.* Inter tres ordines Deo acceptissimorum hominum reposuit Abbas Joseph Thebæus , agentes DEO GRATIAS. *Tres ordines , inquit sunt honorabiles in conspectu Domini. Primus est quando infirmatur , & adjiciuntur ei tentationes , & cum GRATIARUM ACTIONE suscipit eas.* Intellexit hanc veritatem peritissimus interioris hominis Magister Joannes Avila , ut non dubitaverit asserere : *Plus valet unum DEO*

*S. Bonav.
vitæ Chri.
c. 33.
Baron ad
an. 261.
Annal.
Idem Ba-
ron. ad
an. 303.
Metaphr.
Surv. in
Vita.*

*S. Greg
lib. 4.
Dial. c.
14.*

*Rosoveyd
in vita.*

*Vitæ PP.
lib. 4. li-
bell. 1.
n. 9.*

DEO GRATIAS in ærumnis. & doloribus, quam sex millia in rebus prosperis, & bona valetudine. Et magnus quidam senex in Eremo infirmanti discipulo hoc dedit documentum: *Summa religio est, ut in infirmitate quis GRATIAS agat DEO.* Cum his & multis alijs nos quoque imitantes hodiernum Samaritanum demus laudem Deo, in prosperis æque ac adversis, in publicis æquè ac privatis *In omnibus GRTIAS agentes*, in omnibus immolantes sacrificium laudis, millies repetamus: **DEO GRATIAS**: memores illius egregiæ sententiæ S. Augustini: *Quid melius & animo geramus, & ore promamus, & calamo exprimamus, quam DEO GRATIAS? hoc nec dici brevius, nec audiri latius, nec intelligi gratius, nec agi fructuosius potest.* **DEO GRATIAS.**

Vita PP.
lib. 7. cap.
19. n. 6.

S. Aug.
Ep. 77. ad
Aurel.

DIS-